

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: نسترن نصرتی

۲۰ جنوری ۲۰۲۱

عظیم ترین اعتصاب کارگران، کشاورزان و دیگر زحمتکشان هند در تاریخ جهان

انبوهی از کشاورزان و کارگران روستائی از شمال هندوستان برای رساندن صدای اعتراض خود به دولت، با هر وسیله ممکن خود را به دهلی نو، پایتخت این کشور رساندند. آنها پلاکاردهائی را حمل می کردند که بر روی آنها شعارهائی علیه تصویب قوانین به ضد کشاورزان توسط دولت نوشته شده بود. کارگران کشاورزی پرچم هائی را با خود حمل می کردند که نشانه تعلق آنها به سازمان های مختلف از «شورای متحده اتحادیه های کارگران کشاورزی گرفته تا احزاب کمونیست و سوسیالیست» بود.

به طور هم زمان کارگران مناطق صنعتی به همراه کارگران بنادر از بندر جواهر لعل نهرو (بزرگترین بندر کشور واقع در شرق) گرفته تا بندر پارادیپ (در غرب) دست از کار کشیدند. کارگران معادن زغال سنگ، سنگ آهن و کارخانه های ذوب آهن، ابزارهای خود را بر زمین نهاده، و قطارها و اتوبوس ها متوقف شدند. کارگران بخش غیررسمی اقتصاد، کارگران بخش های بهداشتی و کارمندان بانک نیز به اعتصاب پیوستند. اعتصاب کارگران در اعتراض به افزایش ساعت کار روزانه به ۱۲ ساعت و لغو پوشش های قانونی در حمایت از ۷۰ درصد نیروی کار بود.

حدود ۲۵۰ میلیون نفر در روز ۲۶ نومبر در اعتصاب عمومی شرکت کردند. بزرگترین اعتصاب عمومی در تاریخ جهان. اگر این اعتصاب کنندگان کشوری را تشکیل می دادند، این کشور از لحاظ تعداد جمعیت در دنیا بعد از چین، هند، امریکا و اندونزی، در مقام پنجم قرار می گرفت.

«تاپان سن»، دبیر کل اتحادیه های کارگری هندوستان گفت: «اعتصاب امروز تنها پیش درآمدی است بر مبارزه ای همه گیر که در پی خواهد بود».

شیوع پاندمی، بحران دامن گیر طبقه کارگر، دهقانان و همچنین کشاورزان خرده پا را شدت بخشیده است. استیصال عمیق از موقعیت کار و زندگی زحمتکشان را وادار نموده که علی رغم خطرات شیوع بیماری، در اعتراض به دولت در اماکن عمومی گرد آیند.

زندگی دو سوم نیروی کارگر در هندوستان از طریق کار در بخش کشاورزی تأمین می شود. بخش کشاورزی تقریباً ۱۸ درصد تولید ناخالص ملی کشور را تشکیل می دهد.

بعد از استقلال هندوستان از استعمار انگلستان، حزب کنگره (با رهبری جواهر لعل نهرو و ایندیرا گاندی و...) برای مدتی طولانی بر کشور حاکم شد. این حزب با تمایلات سوسیال دموکرات، در صحنه جهانی بر مبنای سیاست عدم تعهد، و روابط حسنه با بلوک شرق، سیاستی مسالمت آمیز را با غرب تعقیب می کرد. در سیاست داخلی نیز در ائتلافی با احزاب چپ، جبهه متحد ملی را به وجود آورده و خط مشی های کینزی در اقتصاد را سرمشق خود قرار داده بود. از جمله این سیاست ها تأسیس مراکز دولتی خرید محصولات از کشاورزان در شعاع سه کیلومتری هر روستا بود. با این سیاست، دولت با تضمین خرید محصولات کشاورزی، یارانه ای را به کشاورزان می پرداخت و با کوتاه کردن دست شرکت های بزرگ کشاورزی در تسلط بر بازار محصولات کشاورزی، امنیت غذایی جمعیت عظیم کشور را تضمین می نمود.

با فروپاشی اتحاد جماهیر شوروی و بلوک شرق، سیاست های حزب کنگره نیز به تدریج به سوی سیاست های نئولیبرالی گرایش پیدا کرد. این گرایش در دو دهه گذشته منجر به از دست رفتن محبوبیت حزب در میان عامه مردم شد، تا جایی که حزب بی جی پی به رهبری نارندرا مودی توانست با تمایلات نئوفاشیستی و هندوگرایی افراطی از سال ۲۰۱۴، رهبری کشور را به دست گیرد. سیاست مودی در خارج، هم داستانی با غرب در دشمنی با جمهوری خلق چین، روسیه و ایران... و در عرصه داخلی نیز اجرای مو به موی سیاست های نئولیبرالیستی است. از نمونه های این سیاست های نئولیبرالیستی کوشش در تصویب قانونی برای از میان برداشتن تعیین حداقل قیمت خرید محصولات کشاورزی توسط دولت است. دولت مودی در صدد است که این قانون را با استدلال مسخره «رهاسازی کشاورزان از اجبار در فروش محصول شان به دولت» به کشاورزان تحمیل نماید. هدف این قانون حذف خرید دولتی محصولات کشاورزی و به اصطلاح آزادسازی معاملات محصولات کشاورزی است. با تصویب این قانون، درآمد ۸۵ درصد کشاورزانی را که صاحب کمتر از دو هکتار زمین هستند، منوط به چانه زنی با انحصارات عمده فروش محصولات کشاورزی می نماید.

با آن که قانون اساسی کشور حق «آزادی بیان و شرکت در «تجمعات صلح آمیز بدون سلاح» را به رسمیت شناخته است، پولیس دهلی نو (که بدنه آن را همان کشاورزانی تشکیل می دهند که حالا یونیفورم پولیس به تن کرده اند، به دستور مافوق هایشان، با گاز اشک آور و پرتاب آب محلول خمیر مایع و جوش شیرین (با الهام از اختراع بشردوستانه اسرائیلی ها، که اثر خفگی پاشیدن آب روی تظاهرکنندگان را چند برابر می کند) در سرمای شمال هندوستان، به استقبال مادران، پدران، خواهران و برادران کشاورز خود رفتند.

اما همه این اقدامات نتوانست تظاهرکنندگان را متوقف نماید. جوانان بی باک بر روی کامیون های آب پاش پریده و شیرهای آب را بستند، کشاورزان با تراکتورهای خود راه بندانها را منهدم کردند و طبقه کارگر و دهقانان در جنگ طبقاتی که دولت به آنها تحمیل کرده به مقابله برخاستند.

اعلامیه دوازده ماده ای اعتصابیون، شامل خواست های قلبی آحاد مردم زحمتکش است. این خواست ها عبارتند از الغای قوانین ضدکارگری و ضد کشاورزان، توقف خصوصی سازی مؤسسات بزرگ دولتی و کمک بیدرنگ به مردم زحمتکش، در جواب به بحران ناشی از ادامه سیاست های نئولیبرال که شیوع بیماری آن را به مراتب وخیم تر کرده است. این ها همگی خواسته هائی مشروع ساده و انسانی هستند که تنها نظامی سنگدل می تواند از قبول آنها امتناع ورزیده و جواب آنها را با گاز اشک آور و ماشین های آب پاش بدهد.

برگرفته از وب گاه سه قاره (Tricontinental)

خواسته های اعتصابیون: الغای قوانین ضد کارگری و ضد کشاورزان، توقف خصوصی سازی مؤسسات بزرگ دولتی و کمک بیدرنگ به مردم زحمتکش

منتشر شده در کانال تلگرام **مجله دانش و امید** [جدی] ۱۳۹۹